

γαργαλικῶ ἀμάρτ. γαργαλικῶ Κέρκ. Κεφαλλ. ἀργαλικῶ Κεφαλλ. Μέσ. γαργαλικειῶμαι Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γαργαλίκι.

1) Γαργαλίζω Α 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. 2) Μέσ. εἶμαι εὐαίσθητος εἰς τὸν γαργαλισμόν, δὲν ἀνέχομαι τὸν γαργαλισμόν.

γαργαλίδος ὁ, ἀμάρτ. καρκαλ-λὸς Κύπρ.

Ἐλ τοῦ οὗς. γαργάλι.

Ἡ σκανδάλη τοῦ ὄπλου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαργαλέλλι.

γαργάλισμα τό, κοιν. γαργάλ'σμα βόρ. ἰδιώμ. γαρκάλισμα Μακεδ. (Κοζ.) γαρκάλισμαν Κύπρ. γαρκάλημαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαργαλίζω, παρ' ὃ καὶ καρκαλεῖω καὶ καρκαλῶ, ὅθεν ὁ τύπος γαρκάλημαν. Ἡ λ. καὶ μεσν.

1) Τὸ νὰ γαργαλίζῃ τίς τινα κοιν.: Δὲ δέχομαι γαργάλισμα. 2) Γέλως ἰσχυρὸς Μακεδ. (Κοζ.): Εἴχαμι μὲ αὐτὸν γέλωτα καὶ γαργάλισματα. Συνών. χάχανο.

Πβ. γαργάλα, γαργαλέα, γαργάλεμα, γαργαλητό, γαργαλίκεμα, γαργαλίκεμα, γαργαλίκεμα, γαργαλίκεμα 1, γαργαλίκεμα, γαργαλισμός.

γαργαλισμός ὁ, πολλαχ.

Τὸ ἀρχ. οὗς. γαργαλισμός.

Γαργάλισμα 1, ὁ ἰδ.: Γαργαλισμούς καὶ τέτοια ἀστεῖα δὲν τὰ δέχεται.

γαργαλιστὰ ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ἐπιθ. γαργαλιστός.

Μὲ ἐλαφρὰς ἐπαφὰς, μὲ γαργαλισμούς: Προχωροῦσε τὸ χέρι του γαργαλιστὰ γαργαλιστὰ ἔς τὸ λαιμὸ τοῦ παιδιοῦ.

γαργαλιστήρι τό, Κάρπ. Κρήτ. Κύθν. Πάρ. Σύμ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαργαλίζω.

1) Πᾶν πρᾶγμα προξενοῦν γαργαλισμόν Πάρ. κ. ἄ.

2) Ἡ σκανδάλη τοῦ ὄπλου Κάρπ. Κρήτ. Κύθν. Σύμ.: Ἐσσερα τὸ γαργαλιστήρι κ' ἔπαρ' τον κάτω τὸ λαγὸ Κρήτ. || Ἄσμ.

Γαργαλιστήρια σέρνουνε καὶ παίζουν δον ἔς τὸ βέτη καὶ σέρνει ὁ σκύλλος μὲ φωνὴ καὶ ἀποθαμένος πέφτει αὐτόθι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαργαλέλλι.

γαργαλιστικός ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *γαργαλιστής καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ρ. γαργαλίζω ἀναλογικῶς πρὸς ἄλλα, καθὼς μυρίζω - μυριστικός κτ.

Ὁ προκαλὼν τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν ὀρεξίν, συνήθως ἐπὶ ἐδεσμάτων: Φαεῖ γαργαλιστικό. Μυρωδὴ γαργαλιστική.

γάργαλ-λο τό, Σύμ. κ. ἄ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Δίνη θαλάσσης προερχομένη ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν κυμάτων πρὸς τὴν ἀκτὴν. 2) Θαλασσοταραχὴ ἐκ τῆς πρὸς ἄλληλα συγκρούσεως κυμάτων ἀντιθέτου φορᾶς. Συνών. ἀντιμάμαλο 1 καὶ 2.

γάργαλο τό, Κρήτ. - Λεξ. Βλαστ. 387.

Ἐκ τοῦ οὗς. γαργάλι. Ὁ μεταπλασμός συνετελέσθη κατὰ τὸ συνών. σκάνδαλο.

1) Ἀδὴν Λεξ. Βλαστ. 2) Μεταφ. ραδιουργία, σκάνδαλον || Φρ. Βάνω γάργαλα (ραδιουργῶ, διαβάλλω, συνών. φρ. βάζω σκάνδαλα).

γαργαλομμάτης ἐπίθ. Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γάργαλος καὶ τοῦ οὗς. μάτι.

Γαργαλιδομμάτης, ὁ ἰδ.

γάργαλος ἐπίθ. Πόντ. (Σινώπ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γαργάλι.

Ὁ ἔχων διόγκωσιν, ἐξωδηκῶς, ἐξωγκωμένος: Γάργαλα ὀμμάτῃ.

γάργαλος ὁ, Χίος.

Ἐκ τοῦ οὗς. γάργαλο.

Ἡ ψεῖρα τῆς αἰγός. Συνών. γιδόψειρα. Πβ. προβατόψειρα.

γαργαλούδι τό, Ἰων. (Σόκ.) Κῶς κ. ἄ. γαργαλού Κῶς γαργαλούδ' Σάμ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γαργάλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ούδι.

1) Ξυλάριον λήγον εἰς ὀξύ, διὰ τοῦ ὁποῖου κεντοῦν τὰ ζῶα διὰ νὰ βαδίζουν ταχέως Κῶς κ. ἄ. Συνών. κεντρί, σουβλί. 2) Εἶδος θάμνου Ἰων. (Σόκ.) Σάμ.

γαργάλωμα τό, Πόντ. (Οἰν.) γαργάλωμαν Πόντ. (Κερσ. Οἰν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαργαλῶνω.

Μέγα ἄνοιγμα, μεγάλη διαστολὴ τῶν ὀφθαλμῶν.

γαργάλωνας ὁ, Κύθν. Μύκ. Σίκιν.

Μεγεθ. τοῦ οὗς. γάργαλο. Παρὰ Σομ. σελ. 191 καὶ Κορ. Ἱπποκρ. ἀρχ. ἰατρ. 172. Ὑπάρχει καὶ τύπος γαργαλῶνας.

1) Ἀδὴν τοῦ λαιμοῦ, ἀμυγδαλὴ Κύθν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαργαλίδι 1 β. 2) Πᾶν ἐξόγκωμα ἀδενοειδὲς γεννώμενον ὅπουδῆποτε τοῦ σώματος Μύκ. Σίκιν.

Πβ. γάργαλο, γαργαρεῶνας.

γαργαλῶνι τό, Ἄνδρ. Θράκ. (Ἐπιβάτ. Σηλυβρ. Σκοπ. κ. ἄ.) Κέως Πελοπν. (Μάν.) Σίφν. γαργαλῶν' Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἄ.).

Ἐκ τοῦ οὗς. γάργαλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ὶνι.

1) Ἀδὴν τοῦ λαιμοῦ, ἀμυγδαλὴ Πελοπν. (Μάν): Πο- νᾶνε τὰ γαργαλῶνια μου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαργαλίδι 1 β.

β) Οἰονδῆποτε δερματικὸν ἢ ὑποδερματικὸν ἐξόγκωμα τοῦ σώματος Ἄνδρ. Σίφν. 2) Ποταμία χελώνη Θράκ. (Ἐπιβάτ.) 3) Μία ἀπὸ τὰς μεταμορφώσεις τοῦ βατράχου Θράκ. (Σηλυβρ. κ. ἄ.) β) Βάτραχος Θράκ. (Σκοπ. κ. ἄ.) 4) Εἶδος παιδιᾶς Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἄ.)

γαργαλωνιάζω Ἄνδρ. Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γαργαλῶνι.

Πάσχω ἀπὸ οἰδήματα ἢ ἐξογκώματα εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος: Ἐγαργαλῶνιάσεν ὁ λαιμός μου Ἄνδρ. Ἐγαργαλῶνιάσεν τὸ βυζί της αὐτόθι. Εἶναι γαργαλωνιάσμενος Μύκ.

γαργαλῶνω Πόντ. (Ἄμισ. Κερσ. Οἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γάργαλος.

Ἐχω διεσταλμένους τοὺς ὀφθαλμούς, ἰδίως ἐπὶ τοῦ ψυχορραγούντος ἢ τοῦ ἀπαγχονιζομένου ἐνθ' ἄν.: Ἐγαργαλῶσεν τ' ὀμμάτῃ κ' ἐπεκεῖ ἐξῆβεν ἡ ψὴ αὐτ' (ἐγούρλωσε τὰ μάτια κ' ἔπειτα βγήκε ἡ ψυχὴ του) Κερσ.

γαργάρα ἡ, κοιν. γαργάλα Εὐβ. (Κύμ.) Ἡπ. Θεσσ. Μακεδ.

Λέξις πεποιημένη ἐκ τοῦ ἐπαναλαμβανομένου μορίου

γὰρ γὰρ τοῦ δηλοῦντος τὸν ἦχον τοῦ γαργαρισμοῦ. Ὁ τύπος γαργάλα κατ' ἀνομοίωσιν.

1) Ὁ ἀνακογχυλισμὸς οἰουδὴποτε ὑγροῦ εἰς τὸν φάρυγγα πρὸς θεραπείαν νοσήματός τινος αὐτοῦ κοιν.: Κάνω γαργάρα ἢ γαργάρες μὲ ἀλατόνερο - μὲ λεμόνι - μὲ χαμομήλι κττ. Συνών. γαργαρητό. β) Ὁ ἦχος τῆς γαργάρας ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 92: Ποίημα.

Ἀνοιγοκλοῦς ὁ λάρυγγας, μαῦρο πετὴ τὸ γαῖμα καὶ μέσ' ἔς τὸν κόκκινόν του ἀφρό, μέσ' ἔς τὴ βρα-
[χνή γαργάρα
μισοκομμέν' ἀκούονται τοῦ τραγουδιοῦ τὰ λόγια.

γ) Κραυγή, θόρυβος Θράκ.: Φωνές καὶ γαργάρες εἴχατε χτές. Σήμερα τὸ πῆγε ὅλο φωνές καὶ γαργάρες. 2) Τὸ πρὸς γαργαρισμὸν χρησιμοποιούμενον ὑγρὸν πολλαχ.

3) Χειροκίνητος φυσητὴρ σιδηρουργείου Θράκ.: Γυρίζω τὴ γαργάρα καὶ φυσῶ γιὰ νὰ ξεστάνω τὸ σίδερο. 4) Τὸ πτηνὸν ἀκανθυλλίς (διὰ τοὺς λαρυγγισμοὺς τοῦ κεληδήματος) Κεφαλλ. 5) Παιδιά καθ' ἣν διὰ τῆς τεχνητῆς ταχείας περιστροφῆς ἀντικειμένου τινὸς παράγεται ἦχος Ἡπ. Μακεδ. κ. ἀ. Συνών. σβούρα. 6) Πρᾶγμα λίαν καθαρὸν (ὡς ὁ καθαριζόμενος διὰ τῆς γαργάρας λαιμὸς) Θεσσ. Μακεδ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) κ. ἀ.: Ἐπλυνά τὸ ποτήρι καὶ τὸ κάμα γαργάρα Βούρβουρ. 7) Πρᾶγμα συντελοῦν εἰς τὸν καθαρισμὸν Πελοπν. (Βούρβουρ.): Εἴχαμε ἀέρα γαργάρα γιὰ τὸ λίχνισμα.

γαργαρένιος ἐπίθ. Θεσσ. (Ἄλμυρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γάργαρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἐνός.

Ὁ πολὺν καθαρὸς καὶ διαυγής: Γαργαρένιο νερό. Γαργαρένια βρύσι.

γαργαρεῶνας ὁ, ἀμάρτ. γαργαλεῶνας Νάξ. (Κορων.—Λεξ. Δημητρ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. γαργαρεών. Εἰς τὸν τύπον γαργαλεῶνας τὸ λ παρὰ τὸ ρ κατ' ἀνομοίωσιν.

1) Ὁ σταφυλίτης τῆς ὑπερφίας ἐν τῷ στόματι Λεξ. Δημητρ. 2) Ἀδὴν καὶ μάλιστα ὁ βουβωνικὸς Νάξ. (Κορων.): Πρήστηκε ὁ γαργαλεῶνας μου. 3) Πᾶν ἀδενώδες συγκρότημα τῶν κλειδώσεων τοῦ σώματος Νάξ. (Κορων.)

γαργαρήθρα ἢ, Μακεδ. κ. ἀ. γαργαλήθρα Ἀθῆν. Κύθηρ.—Λεξ. Περιδ. Βυζ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ρ. γαργαρῶ, δι' ὃ ἰδ. γαργαρίζω. Τὸ γαργαλήθρα κατ' ἀνομοίωσιν.

1) Τὸ ἐξόγκωμα τοῦ λάρυγγος, τὸ μῆλον τοῦ Ἀδάμ Μακεδ. κ. ἀ. 2) Ἀδὴν τοῦ λαιμοῦ καὶ κυρίως ἡ ἀμυγδαλὴ Κύθηρ.—Λεξ. Περιδ. Βυζ. Αἰν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαργαλίδι 1 β. III) Φυσαλὶς ὕδατος Ἀθῆν.

γαργαρητό τό, Λεξ. Βλαστ. 389.

Ἐκ τοῦ ρ. γαργαρῶ, δι' ὃ ἰδ. γαργαρίζω. Γαργάρα 1, ὃ ἰδ.

γαργάρι τό, Πελοπν. (Ἀνδρουσ. Μεσσ.) Χίος κ. ἀ. --Λεξ. Βλαστ. 438.

Κατὰ Κορ. Ἀτ. 4, 68 ἐκ τοῦ Ἰταλ. *gorgoglio*, ὃ ἐκ τοῦ Λατιν. *circulio* ἢ *gurgulio* συγγενοῦς τοῦ Ἑλλην. γαργαρεών. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Εἶδος κανθάρου ἀγν. τόπ. 2) Μικρὸς λευκὸς σκώληξ ζῶν ἰδίως ἐντὸς τοῦ ξηροῦ στελέχους τοῦ ἀσφοδέλου Πελοπν. (Ἀνδρουσ.) 3) Σκώληξ κοπρίτης Πελοπν. (Μεσσ.) 4) Τρώξ, σιτόψαιρα Κορ. ἐνθ' ἀν. Συνών.

γαργαρίτσα. 5) Τὸ ἐντομον σῆς, σκόρος Λεξ. Βλαστ. ἐνθ' ἀν.

γαργάρι ἐπίθ. οὐδ. ἀμάρτ. γαργάρ' Εὔβ. (Ἀκρ. Σιτρόπον.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γάργαρος. Περί τοῦ σχηματισμοῦ οὐδετέρων ἐπιθέτων εἰς -ι ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 167 κέξ.

1) Καθαρόν, διαυγὲς ἐνθ' ἀν.: Νερό γαργάρ'. 2) Οὐς, πρᾶγμα καθαρὸν ἐνθ' ἀν.: Ξαστέρουσι οὐ οὐρανός, ἔγινι γαργάρ'.

γαργαρίζω (I) πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) γαργαρίζου Σαμοθρ. γαργαλίζω Νίσυρ. γαργαρῶ πολλαχ.

Τὸ ἀρχ. γαργαρίζω. Ὁ τύπος γαργαλίζω ἐπλάσθη κατ' ἀνομοίωσιν.

1) Κάμνω γαργαρισμὸν, ἀνακογχυλιάζω οἰονδὴποτε ὑγρὸν εἰς τὸν φάρυγγα πρὸς καθαρισμὸν αὐτοῦ πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Βάλεν ἔς σὸ στόμα σ' νερόν καὶ γαργάρτσον (βάλε εἰς τὸ στόμα σου νερό καὶ γαργάρισε) Χαλδ. β) Ἀναταράσσω ὑγρὸν εἰς τὸ στόμα Ρόδ. γ) Ὁμιλῶ διὰ ἡχου ὁμοίου πρὸς γαργαρισμὸν ΔΣολωμ 22: Ποίημα.

Καὶ τὸ ρεῦμα γαργαρίζει | τὲς βλασφήμιες τοῦ θυμοῦ.

2) Ἀναβράζω ἐλαφρῶς (ἢ σημ. ἐκ τοῦ ἡχου τοῦ παραγομένου κατὰ τὴν βράσιν) Πελοπν. (Βούρβουρ.): Ἀρχίνησε καὶ γαργαρίζει ἡ τέττερη. 3) Φυσῶ ἐλαφρῶς, ἐπὶ τῆς πνοῆς ἀνέμου Πελοπν. (Βούρβουρ.): Γαργαρίζει λιγάκι ἕνας χαμαεράκος. 4) Παράγω κρότον πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ. ἀ.): Ἐγαργάρησεν ποντικὸς ἔς τὰ κορφάδια Σύμ. || Ἄσμ.

Ὁ Γιάννης ἐπελίνιξεν καὶ ἔς σὸ νερόν ἐπῆεν, γαργάριξεν ἢ μαστραπὰ κ' ἐγνέφισεν ὁ δράκων

(ὁ Γ. σηκώθηκε λίαν πρωὶ καὶ πῆγε ἔς τὸ νερό, ἐκρότησεν ἢ μαστραπά, χάλκινον σκεῦος, καὶ ξύπνησεν ὁ δράκων). β) Παράγω κρότον ὀλισθαίνων ἐπὶ κατωφερείας ἐπὶ σανίδος καθήμενος (τοῦτο γίνεται συνήθως εἰς τὰς παιδιὰς παγοδρομιῶν ἢ χιονοδρομιῶν) Πόντ. (Κερασ.)

5) Θρηνῶ γοερῶς, ὀλοφύρομαι Σαμοθρ.: Ἀπόπι τὰ μισάνυχτα γαργαρίζαν, τ' ἀκούσ'τι; (ἐπὶ τῶν κραυγῶν τῶν οἰκείων ἀποθανόντος, οἱ ὅποιοι ἐξερχόμενοι εἰς τὴν θύραν ἀναγγέλλουν οὕτω εἰς τοὺς συγχωριανοὺς τὸν θάνατον). β) Μετβ. προξενῶ θλίψιν Χίος: Ἄσμ.

Ἔτσ' εἶν' ὁ κόσμος, ὁ νιουνιάς, ὁ κόσμος ποῦ ψεντίζει, κόσμος ὁ ἀκατέργαστος ποῦ μόνον γαργαρίζει.

6) Γίνομαι βραχνὸς Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.): Ἐγαργάρτσεν ἡ λαλία μ' ἀσ' σὸ πολλὰ τὸ τραγώδεμαν (ἐβράχνιασε ἢ φωνή μου ἀπὸ τὸ πολὺ τραγοῦδι). 7) Παράγω φλοῖσβον, ἐπὶ ρέοντος ὕδατος πολλαχ.: Γαργαρίζει τὸ νερό τῆς βρύσης.

γαργαρίζω (II) Πελοπν.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαργάρι.

Προσβάλλομαι ἀπὸ τὴν σιτόψαιραν: Γαργάρισε τὸ γέννημα.

γαργαρίζω (III) πολλαχ. γαργαρίζω Χίος γαργαλίζω Βιθυν. γαργαλίζου Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γάργαρος. Ὁ τύπος γαργαλίζω παρήχθη κατ' ἀνομοίωσιν.

1) Εἶμαι διαυγής, ἐπὶ τοῦ ὕδατος Βιθυν. Πελοπν.: Τὸ νερό γαργαρίζει ἢ γαργαλίζει Βιθυν. 2) Μαρμαίρω, ἀκτινοβολῶ, ἐπὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων πολλαχ.: Γαρ-

